

Til § 5.

Stk. 1. I folkeskolelovens § 1, stk. 3, hedder det: „Kristendomsundervisningen i folkeskolen skal være i overensstemmelse med folkekirkens evangelisk-lutherske lære“.

I Kristendomsundervisningskommissionens betænkning vedrørende undervisning i kristendoms-kundskab/religion i folkeskolen (nr. 617/1971) gøres denne bestemmelse til genstand for en nærmere analyse, der tager sit udgangspunkt i folkeskolelovens § 1, stk. 2 (folkeskolens formålsbestemmelse).

Kommissionen lægger til grund, at folkeskolens formålsbestemmelse gælder for al undervisning i folkeskolen, altså også for undervisningen i kristendoms-kundskab, og sammendrager sin opfattelse således:

at en ligestilling mellem kristendomsundervisningen og undervisningen i andre fag så vidt muligt bør tilstræbes,

at påvirkning eller opdragelse af børnene er uløseligt knyttet til al undervisning såvel ved emnet som gennem lærerens personlighed og eksempel, men

at forkyndelse eller religiøs påvirkning lige så lidt kan tilstedes i faget kristendoms-kundskab som ideologisk påvirkning i andre fag,

at folkeskolelovens § 1, stk. 3, ikke tilsigter en særstilling for kristendomsundervisningen ud over, at det ud fra konstitutionelle hensyn er anset for påkrævet, at børnene skal være orienteret på dette område,

at disse forudsætninger er af afgørende betydning for kommissionens undersøgelser af omfang, indhold og tilrettelæggelse af undervisningen i fagene kristendoms-kundskab og religion og for eventuelle forslag om fagenes indhold og de pædagogiske problemer,

at det vil være formålstjenligt, at folkeskoleloven § 1, stk. 3, der synes at have givet anledning til udbredt misforståelse med hensyn til karakteren af undervisningen i kristendoms-kundskab, slettes af loven, eller at det i form af ministeriel bekendtgørelse, undervisningsvejledning m. v. fastslås, at bestemmelsen skal forstås i overensstemmelse med denne betænkningens grundsynspunkter, d. v. s. at den alene opfattes som angivende fagets centrale kundskabsområde, og

at det herudover er påkrævet, ikke alene at den særlige opfordring til forkyndelse, der efter kommissionens opfattelse nu faktisk indeholdes i cirkulæret af 1960 og undervisningsvejledningen, fjernes, men at det mere almindeligt slås fast, at bevidst eller følelsesbetonet forkyndelse, opdragelse eller påvirkning til livsanskuelser eller be-

stemt meningsdannelse ikke er i overensstemmelse med folkeskolelovens almindelige formålsbestemmelse i § 1, stk. 2, og derfor heller ikke må finde sted i kristendomsundervisningen.

Uanset hvad man måtte mene om den fortolkning af den gældende lovs § 1, stk. 3, som kommissionen har anlagt, kan ministeriet være enig med kommissionen i, at der ikke fremtidig bør være holdepunkt i loven for at lade kristendomsundervisningen i folkeskolen antage karakter af en forkyndelse eller bevidst religiøs påvirkning af børnene, jfr. bemærkningerne foran til forslaget § 2.

I konsekvens heraf har man angivet fagets centrale kundskabsområde i en særlig paragraf, der er placeret i overensstemmelse med den anlagte systematik. Herved bringes bestemmelsen ud af den sammenhæng, der efter kommissionens opfattelse har givet anledning til misforståelser, samtidig med, at man imødekommer udtalte ønsker om, at loven bevarer en bestemmelse, der præciserer rammerne for kristendomsundervisningens indhold.

En egentlig formålsbestemmelse, der må bygge på den formulering, der er givet i forslaget § 5, stk. 1, må fastsættes på linje med, hvad der bliver tilfældet for andre fag eller faggrupper, jfr. § 4, stk. 8.

Kommissionsbetænkningen fastslår, at folkeskoleloven ikke indeholder bestemmelser om, at der i forbindelse med undervisningen i kristendom skal gives eleverne kundskab om andre religioner eller livsopfattelser. Man henviser til undervisningsvejledningen af 1960, der giver udtryk for, at eleverne i 9. klasse og 3. realklasse bør gøres bekendt med nogle fremmede religioner. Kommissionen er med undervisningsvejledningen enig i, at „fremmede religioner“ bør indgå i faget. På denne baggrund, men også og vel især, fordi kommissionen, som det hedder i betænkningen „følger den almindelige sprogbrug, hvorefter også kristendommen betragtes som en religion“, foreslår den, at man af praktiske grunde benytter betegnelsen „religion“ på alle klassetrin.

Med hensyn til „fremmede religioner“ som et led i kristendomsundervisningen følger lovforslaget ikke fuldt ud kommissionsbetænkningen. Undervisning i „fremmede religioner“ kan gives i forbindelse med faget kristendoms-kundskab, men kan også gives i forbindelse med andre fag, jfr. § 4, stk. 5, 3. pkt. Hvilke af fagene orienteringen om fremmede religioner skal knyttes til på den enkelte skole, må fastlægges i undervisningsplanen, jfr. § 16, stk. 1.

Hermed imødekommer forslaget udtalte ønsker, og en følge heraf må være, at den hidtil anvendte betegnelse for faget kristendoms-kundskab ikke ændres som foreslået af kommissionen.